

Nemilosrdný svet Temných síl ju môže zničiť.
Ak to skôr neurobí on.

MOTÝL

The book cover features a stylized illustration of a man and a woman in a close embrace. The man, on the left, has short, light-colored hair and is wearing a dark, textured jacket. The woman, on the right, has long, flowing pink hair and is wearing a dark top. They are looking at each other with a soft expression. The background is a dark, textured blue-green color with some lighter, ethereal elements. The title 'RANA DO SRDCA' is written in large, white, distressed font across the middle of the cover.

RANA DO SRDCA

K. M. MORONOVA

**RANA
DO SRDCA**

**Ďalšie knihy od K. M. Moronovej, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Zabudni na mňa

RAŇA DO SRDCA

TEMNÉ SILY #1

K. M. MORONOVA

Preklad: Monika Tužinská

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

YOUR KNIFE, MY HEART

Copyright © 2025 K. M. Moronova

All rights reserved.

Translation © Monika Tužinská, 2026

Cover illustration © K. M. Moronova

Design: Zuzana Ondrovičová

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 150580/01

ISBN: 978-80-8164-446-7

**PRE VŠETKY ŽENY,
KTORÝCH SLABOSŤOU SÚ NEBEZPEČNÍ
FIKTÍVNI PSYCHOPATI.**

UPOZORNENIE NA OBSAH

Obsah tejto knihy môže na niektoré čitateľky a niektorých čitateľov pôsobiť provokatívne a znepokojujúco. Ide o temný romantický príbeh zasadený do fiktívneho armádneho prostredia. „Temné sily“ predstavujú vymyslenú tajnú operáciu, ktorá v žiadnom prípade neodkazuje na skutočné vojenské úkony. Konkrétne základne sú fiktívne, ale vychádzajú zo skutočného prostredia.

Dej tejto knihy sa odohráva desať rokov pred príbehom *Zabudni na mňa*, ale pre pochopenie deja nie je potrebné čítať prvú knihu.

Ak ste citlivá či citlivý na niektorú z nižšie uvedených tém alebo sa vás ľahko dotknú, nečítajte tento príbeh.

V knihe sa objavujú nasledujúce prvky: fyzické násilie, detailné sexuálne scény, morbídny humor, detailné krvavé scény, smrť, vulgárny jazyk, sexistické správanie, vojnové traumy/ aspekty vojenských misií, posttraumatická stresová porucha, vražda, postavy s duševnými poruchami, sebapoškodzovanie, užívanie ťažkých návykových látok, nútené užívanie návykových látok, zneužívanie mŕtvych tiel.

ZOZNAM SKLADIEB

5150 – MGK

My Fault (feat Noah Cyrus) – Shaboozey

Monsters (feat. Demi Lovato & blackbear) – All Time Low

La Di Die (feat. Jaden Hossler) – Nessa Barrett

Nightmare – Halsey

Bleed It Out – Linkin Park

End Of Time – Zara Larsson

We Can't Stop – Miley Cyrus

Long Way from Home – The Lumineers

Spirits – The Strumbellas

Die First – Nessa Barrett

Prológ

CAMERON

Hovorí sa, že vojaci temných síl sú len nástroje v rukách skutočných démonov tohto sveta. Sme ich špinavé tajomstvo – zvrátené zbrane, ktoré po použití zamietnu pod koberec.

Lenže ja nemám v pláne zomrieť tu, v podzemnej armáde. Vlastne vôbec nemám v úmysle skončiť. Budem najlepší spomedzi pokrivených vojakov. Chcem byť ako poručík Erik a získavať vyššie hodnosti po jeho boku. Je jediný, kto mi je oporou v mojom úbohom živote a kto na mňa kedy dával pozor.

Preto mám palce ponorené v očiach nejakého náhodného debila. Kričí a pri tom sladkom zvuku sa mi podlamujú kolená.

„Ach, nepozeraj sa na mňa tak. Baví ťa to rovnako ako mňa, Titan,“ odsekne svojmu parťákovi, ktorý na mňa o pár metrov ďalej hľadí s opovrhnutím. Čierny taktický výstroj má rovnako ako ja ušpinený od blata a krvi. Tvár má ufúľanú až na pruh okolo očí, ktoré mu zakrývali okuliare odložené na helme.

„Mori, ani raz sa mi nepáčilo to, čo robíš. Tak sa poponáhľaj, dobre? Z toho pohľadu sa mi obracia žalúdok.“ Titan sa otočí

a zakryje si ústa, ako keby sa chystal vracat'. Zo všetkých groteskných vecí okolo nás v tejto opustenej chatrči uprostred ničoho mi to, čo robím, pripadá najmenej nechutné.

Zagúľam očami. *Fajn.*

Palce mi vyklznu z vojakových očných jamôk. Jednou rukou pevne zovriem pištoľ, zatiaľ čo druhou mu otváram zaťatú sánku.

„Otvor ústa. Dokorán.“ Slová vyslovujem prehnane dramaticky, akoby som krmil dieťa. Rozprávam pomaly so silným britským prízvukom.

Muž zavzlyká, keď sa kov zbrane dotkne jeho zakrvavených zubov. Zatláčim mu hlaveň do hrdla, čím mu vyvolám dávivý reflex. Bezmocne sa začne zmietať a potom stlačím spúšť. Telo mu okamžite ochabne.

Keď zakloním hlavu, aby som sa pozrel na rozpadajúci sa strop, žilami mi prúdi úľava a eufória. Utieram si rukavice zašpinené krvou o vestu a z hrdla mi vybubľe maniakálny smiech. Pozriem na Titana.

Nedôverčivo na mňa prižmúri oči. *Fuj. Nováčikovia.* Pomaly žmurkám a snažím sa ho prečítať. Jednotka Fury je pre tých najzvrhlejších mužov. A úprimne? Nemyslím si, že tento chlap na to má. Ani zďaleka. Síce prešiel vstupnými skúškami a čoja viem čím ešte, ale je to zelenáč. Má príliš jasný pohľad a je nevypočítateľný.

Netuším, prečo generál Nolan stále vyberá zločincov, ako je on. Nemajú žiadnu budúcnosť. Aspoň nie takú ako ja.

Keď Titan odvráti pohľad, usmejem sa ešte širšie.

Možno by bolo pre všetkých lepšie, keby som ho jednoducho zabil. *Tomu ale hovorím nápad.*

Prsty sa mi zachvejú nad spúšťou pištole a Titan si tento pohyb všimne.

„Prisahámbohu, že ti odpálím tú tvoju zasranú hlavu, Mori. *Nerob to,*“ zamrmle pohrdavo Titan. Zdvihne svoju pušku M16 a namieri mi ju na hlavu. Pozná moje temné, nie až tak dôverné tajomstvo. V momente, keď ho označili za problém, dozvedeli sa o ňom všetci.

Aký je len odvážny. Zamyslím sa, jemne zdvihnem kútiky úst a s nevinným gestom zdvihnem ruky. „Nemám poňatia, kam tým mieriš.“ *Hoci myšlienka na telo bez hlavy nie je až taká zlá.* Nemá správne zapnutý chránič krku, takže by som ho poľahky stiahol, a prilbu má uvoľnenú. Všimol som si to hneď, ako sme dnes ráno nastúpili do vrtuľníka. Stačí jedno potiahnutie a zadusí sa. Jeden čistý rez...

Zovriem pery a pokrútim hlavou. *Nie, neurobím to. Rozhodne nie.*

Titan ani na chvíľu nezloží zbraň, ale nakoniec poľaví v ostražitosti. Telá našich cieľov odtiahnem do rohu opustenej budovy. Temné sily sem pošlú niekoho, kto po nás po splnení misie uprace miesto činu.

Vyberiem nový druh piluliek, ktoré testujem pre Nolana, a pred odchodom si tri vložím do úst.

Vrátíme sa na základňu, aby sme sa pripojili k ostatným členom tímu. Na Titanovej neupravenej tmavej brade sa stále vyníma zaschnutý popol z ohňa, ktorý sme predtým založili na rozptýlenie. Očami sklznem na jeho krk a musím si zahryznúť do jazyka, aby som sa opäť nezamyslel nad jeho smrťou.

Počítam, koľkokrát si siahnem po bojovom noži, a predstavujem si, ako mu odrezávam hlavu. Nemal mi tú myšlienku podávať. Vždy je horšie, keď sú konkrétni.

Nezabijem ho tak, ako som sa zbavil svojho posledného partnera. Neurobím to.

Nie.

Všetci v temných silách vedia, že mám jeden fatálny nedostatok. Mori, najproblematickejší člen jednotky Fury, má katastrofálny problém.

Nedokážem prestať zabíjať všetkých svojich partnerov. Áno, asi je so mnou niečo zle, ale bez toho ani nemôžete robiť v temných silách, no nie? Poručík Erik si ma vybral z nejakého dôvodu. Rád si nahováram, že tak spravil preto, lebo vo mne videl niečo zlé, čo by u nikoho iného nenašiel. Lebo potrebuje v tíme niekoho ako ja, kto bez váhania urobí nemysliteľné veci.

Trpím strachom z opustenia. *Viem.* Dvadsaťsedemročný vojak je na to príliš starý, že? Terapia však nie je luxus, ktorý si môžeme dovoliť, hlavne nie ako zanedbateľné podzemné sily.

Keď sa vrátíme na našu dočasnú základňu, poručík Erik už má rozložený oheň, okolo ktorého sedí zvyšok jednotky Fury. Keď sa objavím v zakrvavenej uniforme, iba sa na mňa pozrie a povzdychne si. Čo? Čaká, že pri mojej práci budem mať čisté ruky? Zamračím sa na odsudzujúce pohľady ostatných. Thomas a Gage sa na seba znepokojene pozerú, zatiaľ čo Kayden si zakryje ústa dlaňou.

„Mori... rátal si do desať, ako som ti kázal?“ zamračene sa spýta Erik, čo prezrádza jeho sklamanie. Tmavé vlasy má po dlhom dni rozstrapatené.

Zdvihnem obočie a prikývnem. Na perách sa mi objaví zlovestný úsmev, skôr ako si uvedomím prečo.

„Tak čo to držíš?“ Znie naštvane.

Pohľadom sklúznem na mokré ruky, v ktorých držím Titanovu hlavu. Oči má bez života a ja si nespomínam, kedy som to urobil.

Doriti.

Ak v tom budem pokračovať, sami ma zabijú, bez ohľadu na to, či som ich najdlhšie žijúca laboratórna myš alebo nie.

1. kapitola

EMERY

Vlak štyrikrát zastaví na ceste do Bellinghamu vo Washingtone. Orientujem sa iba podľa nápisov nasledujúcich staníc a oznámenia sprievodcu v rozhlase pre bežných cestujúcich.

Z úst mi unikne unavený povzdych a zistím, že si prajem byť jedným z civilistov, ktorí jednoducho cestujú do susedného mesta.

Sedím v putách a reľaziach. Pri dvoch východoch stoja štyria ozbrojení vojaci a naproti mne je nejaký generál, fajčí cigaru, občas ňou poklepe a sadze z nej padajú do popolníka pod ním. Počas toho ma posudzuje.

Nie som odborníčka na súdny systém, ale nemyslím si, že takto sa bežne zaobchádza s kriminálnikmi v situácii, ako je tá moja. Na druhej strane, môj prípad je asi trochu... *jedinečný*.

Hoci pochybujem, že vojaci v čiernom taktickom výstroji v sprievode generála zvyčajne o tretej nadránom nabehnú do cely prominentnej vrahyne, hodia ju na zem, zapchajú jej ústa, zviažu ju a unesú z väzenia, zatiaľ čo veliteľ stráže a správca

väznice sa prizerajú a fajčia odporne cigary. Nemám pravdu? Alebo som sa zbláznila?

Myslím si, že ma práve uniesli vojaci, ale nespoznávam ich odznaky ani uniformy. A neviem si predstaviť, žeby vláda schválila niečo také. Predsa len ide o *verejnú mienku* a podobné záležitosti.

Tak čo sa to, dopekla, deje?

Posuniem sa na koženom sedadle. S reťazami, ktoré mi držia členky iba desať centimetrov od seba, sa cítim nepohodlne.

Po krátkej jazde autom ma strážcovia vohnali do budovy, kde ma donútili osprchovať sa a prezliecť sa do civilného oblečenia. Predpokladám, že tak konali preto, aby na nás neupriamili viac pozornosti, ako bolo potrebné. Ďalej si pamätám, že mi znova nasadili putá a nastúpili sme do súkromného vagóna vlaku smerujúceho do Bellinghamu vo Washingtone.

Nie je divné, že mi nezatajújú miesto, kam ma vezú? Možno nejde o skutočný únos.

Ani nezdvihnem zrak, aby som sa pozrela na muža sediaaceho naproti mne, keď premýšľam nad rôznymi scenármi. Na sebe má čierny vojenský odev a poklepkáva prstom po stole. Znervózňuje ma tým.

Cigaru si položí na stolík pred seba, vytiahne druhú a ponúkne mi ju. Odvrátim pohľad a mlčky odmietnem. Zahľadím sa von. Pred hodinou sme prešli Seattle a odvtedy vidím iba záliv, rybárske lode a búrkové mraky. Kov okolo mojich zápästí je o to chladnejší, čím viac vnímam rozľahlosť mora, aký veľký a široký je svet a ako veľmi sa ten môj za krátky čas zmenšil. Radšej odvrátim zrak.

Nikdy som nebola skutočne slobodná a nezažila som svet ako ostatní. Vždy ma to však trápilo. Aký by bol život bez rodiny Mavestelliovcov?

„Vieš, najprv som bol šokovaný, keď som čítal, čoho sa dopustila taká milá mladá žena ako ty.“ Jeho hlas ma na sekundu prekvapí. Prešli hodiny číreho ticha a ja som si naň zvykla.

Keď to ľudia povedia, cítim v ľavej časti hrudníka výraznú otupenosť. Možno je to preto, lebo nezažívam šok tak ako oni. Alebo preto, lebo chápem, že je so mnou niečo veľmi zle.

Zdá sa, že už necítim takmer nič. Je to asi najlepšie, lebo nechcem vedieť, aké emócie by mnou lomcovali. Zúfalstvo. Strach. Lútosť. Títo muži však nevyzerajú, že by mali niečo spoločné s ochrankou v oblekoch, s ktorou pracuje môj otec. Rodiny si zvyčajne nedajú na seba iné ako formálne oblečenie a títo muži rozhodne vyzerajú ako vojaci, takže neviem, aký osud ma čaká.

Netuším ani to, či lepší alebo horší.

Muž naproti mne si zapáli cigaru a vloží si krabičku späť do náprsného vrečka. Konečne sa mu pozriem do očí.

Má ich svetlohnedé, také mŕtve, že pôsobia až sivo. Plavé vlasy má ostrihané po bokoch, na temene sú o niečo dlhšie, aby ich mohol nosiť na bok. Dolnú polovicu tváre pokrýva strnisko a zvýrazňuje mu čelusť. Vzduch okolo neho naplňa dymová mahagónová kolínska – vôňa, ktorú si spájam so zlými bohatými mužmi. Takými, ktorí sa poflakujú v nočných kluboch a majú príliš veľa peňazí na rozhadzovanie. Na to, že má, ako predpokladám, okolo štyridsať rokov, je šarmantný. No prázdny pohľad, ktorý na mňa upiera, mi rozvíri myšlienky.

Kto to je? Prečo ma prepravujú skôr, ako sa postavím pred súd?

Odkáže si. „Nečakal som, že mladá žena s tvojím vzdelaním bude taká... nuž, násilná. Narodila si sa do rodu Mavesteliovcov, najbohatšej rodiny na západnom pobreží. Je to šokujúce, najmä keď vidím, aká si drobná.“ Keď počujem, ako vysloví moje priezvisko, vyschne mi v hrdle. V jeho pohľade sa mihá temnota. Akoby ma skúšal. Nenechám sa vyviesť z rovnováhy

a zachovávam si kamennú tvár. Potrasie novinami, ktoré má pod pazuchou, a začne z nich čítať. „Konečne sa podarilo zatknúť dvadsaťštyriročnú ženu, ktorá za posledné štyri roky spáchala desať potvrdených vrážd.“ Zašklabím sa, keď tak nonšalantne prečíta nadpis. Som zvyknutá na väčšie pohrdanie a znechutenie.

Zdesenie mi príde primeranejšie ako ľahostajnosť. To len potvrdí moje pochybnosti o tomto generálovi. Z jeho pohybov vyžaruje pokoj a inteligencia. Akoby to robil už miliónkrát.

Špičkou pera otvorí moju zložku, papierový zakladač s niekoľkými stranami a množstvom fotografií obetí. „Emery Cecilia Mavestelliová. To je tvoje skutočné meno, správne?“ Útržkom sa na mňa pozrie, aby videl, ako prikývnem. Mierne zdvihne obočie a pokračuje v prehovore. „Skrátíme ti priezvisko na Mavesová, ako je uvedené na väčšine tvojich falošných dokladov. Iba pre prípad, že by ostatným kadetom prekážalo, kto si.“

Vydýchnem.

Mavesová je bezpečné. Ak niekto po mediálnom škandále, ktorý vzbudili moje zločiny, zistí, že sa volám Mavestelliová, som mŕtva. Ani neviem odhadnúť, koľko nájomných vrahov ma hľadá.

Tento chlap ma znervózňuje. Pozriem sa na vojakov a snažím sa zorientovať v situácii, no oni mi nevenujú jediný pohľad. Nervózne si krútim pramienkami pastelovoružových vlasov medzi prstami. Rodičov našťvalo, keď som si ich takto zafarbila, no ružovú mám rada a pekne ladí s olivovým odtieňom mojej pokožky. Robím pre nich špinavú robotu – toto je to najmenej, čo mi môžu dovoliť.

„Dnes je tvoj šťastný deň, Emery.“ Zatvorí zložku, prepletie si prsty a oprie si o ne pery, aby skryl svoj maniakálny úsmev. „Vytiahli sme ťa z civilného sveta a umiestnime ťa do temných

síl. Je to vojenská zložka, o ktorej si nikdy nepočula a ani nikdy nič nezačuješ, lebo neexistuje.“

Oči sa mi rozšíria. *Tajná zložka?* Aspoň nejde o jednu z rodín, ktoré môj otec podrazil. Úlava mi na chvíľu upokojí nervy, lebo čokoľvek je lepšie než padnúť do rúk niekomu, kto s ním má nevybavené účty.

„Je to podzemná operácia. Jedno z najlepšie strážených tajomstiev sveta. V podstate si unikla rozsudku smrti. Budem tvoj sprievodca na ceste na základňu na Aljaške a budeš ma oslovovať generál Nolan.“

Zvraštím obočie a zamračím sa. *Sprevádza ma generál? Prečo nepošlú nejakého podradného desiatnika alebo niečo podobné?*

„Počkajte, čo?“ Uštipnem sa do stehna, aby som sa uistila, že som pri zmysloch. Hovorí to tak, akoby ma zaradil do ozbrojených síl, a to do neexistujúcej zložky. Prečo mňa? Nepopravia ma, ako mi naznačovali väzenskí strážcovia?

Nolan sa na mňa znova pozrie a z jeho neúprosných očí sála chlad. „Emery, ak chceš prežiť vstupné skúšky, musíš byť bystrejšia.“

Spútanými rukami buchnem po stole. Generálovi sa vyleje šálka kávy a štyria vojaci stojaci na strážni na mňa namieria pušky.

„Aké skúšky? Aké *temné sily*? Nedáva to zmysel. Preto ste ma uniesli z cely? Vráťte ma späť, nemám záujem vstúpiť do cirku,“ odvetím.

Nolan pasívne zdvihne ruku, aby vojaci sklonili zbrane. „Nemáš na výber. Od dnešného dňa je tvoj doterajší život minulosťou. Pre bežných ľudí si mŕtva. V neskorých večerných hodinách si sa obesila v cele a pod dohľadom dozorca ťa odviezli. Dnes ráno som osobne podpísal tvoj úmrtný list, takže ak chceš prežiť v temných silách, kadetka Mavesová, mala by si sa vzchopiť. Vstupné skúšky si môžeš predstaviť ako akési výcvikové

stredisko s vysokou úmrtnosťou. Nie som si istý, či sa vôbec dostaneš k prvej skúške vzhľadom na to, čím musíš najskôr prejsť.“

Dobre. Myslí to vážne. Zrýchli sa mi tep.

Uvedomujem si závažnosť situácie. Spracujem toho čo najviac a potom sa zhlboka nadýchnem, aby som sa upokojila. Neviem presne, čo všetko to znamená, ale zdá sa, že nebudem hniť vo väzenskej cele do konca života. Napriek tomu je mi do smiechu. Práve keď som konečne prijala svoj osud, musí sa stať niečo takéto.

Pomaly otvorím oči a pozriem na Nolana. „Budem musieť zabíjať ľudí?“ Je zvláštne to povedať nahlas, ale on rovnako dobre ako ja vie, že celý môj svet sa točí len okolo ničenia cieľov. Rod Mavestelliovcov je prekliaty – zlomyseľný.

Ktokoľvek sú temné sily, zistili si o mne všetko potrebné.

Nolan sa zlovestne usmeje. „Samozrejme, a ak vo výcvikovom tábore podáš výkon, aký od teba očakávam, zaradia ťa do vopred určenej jednotky. Predtým, ako vstúpiš do podsvetia, ťa čaká ešte jedna malá zastávka, ale to vyriešime, keď tam prideme.“ To, ako mu pri poslednej vete zažiaria oči, ma znervózňuje.

Snaží sa ma vystrašiť a čaká na moju reakciu. Hneď ako som sa naučila čítať, začal sa môj výcvik v zabíjaní – a spolu s ním aj v potláčaní emócií. Moja rodina nebola normálna ani láskavá v žiadnom zmysle slova. Meno Mavestelli je verejnosti prezentované ako starobylé, prominentné a bohaté, ale v skutočnosti sme na čele nelegálneho čierneho trhu s technológiami a informáciami. Bežne je známy ako „podsvetie“. Je znepokojujúce, akú dôležitosť môže mať niekoľko kusov papiera alebo nevinný produkt – tajomstvá, ktoré v sebe ukrývajú.

A mojou úlohou bolo postarať sa o zneškodnenie mužov v oblekoch, ak sa nás pokúsili podviesť. Samozrejme, oveľa

radšej by som oprášila staré knihy v pracovni a čítala ich, alebo vzala do rúk štetce, ktorých som sa roky nedotkla, a preniesla na plátno temné, pochmúrne myšlienky z mojej hlavy. No čokoľvek som v živote chcela robiť, vždy to bolo až na druhom mieste po úlohe nájomnej vrahyne.

Gregory Mavestelli, môj otec, ma pripravil nielen na to, aby som ticho ničila jeho ciele pomocou zbraní s tlmičmi a nožov, ale aj na to, aby som riadila lode, lietadlá a vrtuľníky. Podľa mňa plánoval, že budem jeho vodička či pilotka, ak sa niečo pokazí, ale federáli ho odhalili. Taký bol jeho plán. Lenže po tom, čo mu informátor vyhradil tajnú operáciu, ma v rámci dohody o priznaní viny vydal federálom.

Čo som čakala? Že Greg poniesie následky, zatiaľ čo jeho rodina bude žiť pekný pokojný život? Mavestelliovci nikdy nepoznali pokoj.

A on by aj položil život za to, aby to tak zostalo.

Urobil zo mňa obetného baránka.

Ako som aj očakávala, úrady išli iba po mne. Potrebovali len jednu osobu, aby uspokojili verejnú požiadavku po spravodlivosti. Nezaujímalo ich, či odhalia celú operáciu. Ľudia, ktorí majú doslova krv na rukách, sú uspokojivým úlovkom.

„A aký má zmysel byť v jednotke a robiť špinavú prácu pre vládu? Čo tým získam? Mohla by som to jednoducho odmietnuť a nechať vás, aby ste ma zabili ihneď. Ušetrilo by nám to všetkým veľa problémov, no nie?“ opýtam sa znudene, pohľadom zablúdím k jednej z pušiek strážcov a uvažujem, aká rýchla by mohla byť.

Nolan zúži oči, zamyslí sa, potom vytiahne z vrečka lístok a hodí mi ho.

Rozložím papier a uprostred uvidím slovo „znovuzrodenie“ napísané malým písmom. V spodnej časti je čiarový kód.

„To je to, o čo sa snaží každý člen podzemných síl. Teda, odvolávam to. Myslím si, že niektorí z nás radi zostávajú v tieni natrvalo, no väčšina chce lístok na slobodu. Druhú šancu na život a možnosť vybojovať si cestu z pekla.“

Z hrdla mi vybubľe suchý smiech a márne si zakrývam ústa. „Myslíte to vážne? Stačí, že dostanem hlúpy kus papiera, to je všetko? Som slobodná?“

Nolanove oči sú chladné, jeho úsmev mi naháňa husiu kožu. „To je všetko. Jednoduché.“

Posuniem mu papier, opriem sa a prekrížim si ruky. Nie som si istá, či mi hovorí všetko, ale nemám na výber. „V čom je háčik?“

„Žiaden. Ak nám budeš slúžiť a zaslúžiš si svoj lístok, potom si slobodná.“

Ak.

Pozorne si ho premeriavam. Od pohľadu plného potlačenej zloby až po to, ako si stráži každé slovo, mi nebezpečne pripomína Reeda. Myšlienka, že ho už nikdy nevidím, je asi jediné, čo ľutujem.

Každý prešpekulovaný, nepochopený zloduch má svojho mentora, však? Reed je môj. Bol zázračné dieťa v našej malej akadémii potomkov podsvetia. Hoci sme rovnako starí, vo všetkom bol vždy aspoň päť rokov napred. Príliš múdry i zlý pre svoje vlastné dobro.

No Reed ma naučil, ako sa zmieriť s osudom nájomnej vrahyne. Ukázal mi, ako premeniť smrť na niečo krásne, ako na obetiach zanechať svoju stopu. Niekedy sa zamýšľam, či to bolo iba preto, aby zistil, ako veľmi môže manipulovať mojou myslou. Vždy hovoril, že miluje monštrá, ktoré žijú v ľuďoch. Najradšej ich vyťahoval na povrch. Práve preto si Greg vybral Reeda za svoju pravú ruku.

„A koľko vojakov temných síl si zaslúžilo svoje lístky?“ Nervózne hompáľam nohou. Cítim sa pri ňom, akoby mi do vreciek kabáta vložili kamene a chystali sa ma hodiť do mora.

„Zatiaľ žiadny.“ Nolan pokrúti hlavou, nakloní sa dopredu a provokatívne si oprie lakte o stolík. „No zbytočne predbiehaš, kadetka Mavesová. Možno ani neprežiješ prvú noc.“

„To ma upokojuje,“ odvetím pevným hlasom, znechutená tým, že mi nevysvetlil, kam presne pôjdem na jednu noc pred výcvikovým táborom. *Neukazuj mi, že máš obavy.* Nasilu sa usmejem a zdvihnem bradu.

Jeho krutý úsmev mi napovedá, že si užíva rozdávanie drobných príslubov slobody. Nie som si však istá, či vo mne zostalo dosť síl, aby som sa chytila stebielka nádeje. Svetu som už dala všetko, čo je vo mne.